

Det er i skærende modstrid med det, regeringen har stået heroppe og fortalt. Det er i skærende modstrid med det, der står i regeringens egne publikationer. Så er det ikke så underligt, at man bliver frustreret herinde og begynder at bruge billedsprog, som måske kan virke lidt malplaceret.

Men jeg vil gerne sige for Fremskridtspartiets vedkommende, hvis en regering nægter at tale om det, der er alvorligt: at der er arbejdsløse, at sygehusvæsenet ikke fungerer, at skattetrykket er det højeste i verden, at gælden vokser op over taget osv., hvis man bare nægter det, fordi man omgiver sig med stenhård beton, ja, så kommer der ikke noget ud af en debat, og så må vi bare sige: Vi mødes ved næste korsvej, og selv om Fremskridtspartiet skal gøre noget, som vi egentlig synes er fejlt, nemlig at lægge skildpad- den om på ryggen, så gør vi gerne det, hvis vi kan komme af med regeringen.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Regeringen har fået for vane, når det drejer sig om sådan lidt prekære udenrigspolitiske spørgsmål, at føre det, regeringen kalder en kritisk dialog. Det gør man også i forbindelse f.eks. med situationen i Burma, hvor den fungerende danske konsul er arresteret – dér fører man kritisk dialog.

Når man så spørger regeringen: Jamen hvad taler I så med de burmesiske ledere om, siger regeringen: Ingenting, for vi kan ikke tale med de burmesiske ledere.

Jeg ved ikke, om det er, fordi de ikke tager telefonen, eller hvorfor. Men definitionen på en kritisk dialog er altså, at der ikke er nogen dialog.

Jeg ved ikke, om det er det samme, regeringen forsøger at praktisere over for dele af oppositionen her i Folketinget, for det karakteristiske ved debatten i dag har været, at der er stillet en lang række spørgsmål, og at regeringen holder de taler, der mere eller mindre er forberedt hjemmefra, og ikke svarer på nogen af de spørgsmål, der stilles.

Det vil sige, at den dialog, der burde være, og som man taler så meget om at der burde være i Folketinget, er der ikke. Jeg ved ikke, om det er en form for kritisk dialog, regeringen fører, hvor man siger det, man gerne selv vil sige, og så svarer man ellers ikke. Man lytter ikke. Man svarer ikke på det, der bliver spurgt om.

Helt konkret er dette specielt kendetegnende for EU-debatten. I det folketingsår, vi nu går ud

af, har statsministeren ved talrige lejligheder både ved forespørgselsdebatter og også i forbindelse med onsdagsspørgsmål her i Folketinget usædvanlig arrogant irettesat folketingsmedlemmer for efter statsministerens mening at føre EU-debatten på et for lavt plan og føre EU-debatten på en måde, som bestemt ikke fremmer en ordentlig EU-debat i landet. Men hver eneste gang, vi stiller et spørgsmål for – efter statsministerens opfattelse – at højne EU-debatten, et spørgsmål, der bare nærmer sig noget, der har antydningen af noget konkret over sig, så får vi ikke noget som helst svar. Så er det, regeringen stikker hovedet i busken. Så er det, at regeringen kommer med de taler, som man har forberedt hjemmefra, uden overhovedet at have lyttet til de spørgsmål, der stilledes, eller i hvert fald uden at ville svare på dem.

Læg mærke til, at i den besvarelse, vi fik fra diverse ministre for et øjeblik siden, lykkedes det udenrigsministeren alene at slå fast, at de fire danske forbehold står ved magt, de kan ikke ændres – kun ved en dansk folkeafstemning.

Men de konkrete spørgsmål, vi havde stillet om rækkevidden af de forhandlingsmuligheder, regeringen har på regeringskonferencen i forhold til de fire forbehold, kom regeringen overhovedet ikke ind på. Statsministeren undlod fuldstændig at kommentere disse spørgsmål.

Man kan så vælge at kapitulere og konstatere, at det lykkes såmænd nok ikke, mens denne regering sidder, at få nogen som helst svar på, hvad denne regering egentlig mener at have mandat til på regeringskonferencen. Det lykkes i hvert fald nok ikke her i offentlighed at få en debat om det, for regeringen kunne jo blive fanget af sin egen argumentation. Når man kommer med resultatet fra regeringskonferencen engang i 1997 og vil have befolkningen til at stemme, kan man jo være fanget af en argumentation, man har brugt her i Folketingssalen bl.a. under denne afslutningsdebat.

Jeg tror såmænd nok også, det bliver resultatet, at vi folketingsmedlemmer, vi partier, Dansk Folkeparti bl.a., som ønsker at have lidt snor i regeringen på regeringskonferencen, specielt i forbindelse med de danske forbehold må kapitulere i den forstand, at vi må erkende, at vi får ikke nogen som helst svar på det her område fra den siddende regering.

Men det er jo ubehageligt for det danske folkestyre at kunne konstatere, at der foregår en lukket regeringskonference, at Folketingets partier ikke har nogen som helst jordisk mulighed